

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות עו"ד אשר גושן, גלעד סוקולובר, יצחק שפיגלר, עומרי קופלר ואייל פרזון

נגד

הנאשמים

1. ירון בלוא
2. ירון בלוא בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד אורן גלעדי ועו"ד עופר חן, מטעם הסנגוריה הציבורית
3. פרץ קופר
4. אסא קופר
5. ש.ו.ת. - ורד בר כבישים ופיתוח בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד פרופ' דוד ליבאי ועו"ד דנה וייס
6. ארז מיארה
7. מוקה- גיזום והעתקת עצים בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד איילת לשם
8. רמי ברזלאי
9. מנהרת אשקלון בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד אשר אוחיון
10. נסים ברזלאי
11. נאש נאש בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד קרן שקד
12. עפר שלמה לוי
על ידי ב"כ עו"ד רחל טוביה
13. שאול זיכרי
14. איל ארגוב
15. ארגוב איל בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד נתן שמואל נחשון
16. הראל גולסט
17. יובל רגב
18. השביל הירוק בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד גד זילברשלג
19. רמי יריב עזרא
על ידי ב"כ עו"ד אשר אוחיון
20. עמיר גולשני
21. אמיר החוטבים בע"מ
על ידי ב"כ עו"ד גיל דחוח
22. נסים קסנטיני

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

23. שולמית קסנטיני

24. קסנטיני ובניו - תשתית ופיתוח בע"מ

על ידי ב"כ עו"ד אבי חימי

החלטה

החלטה זו עניינה בטענות מקדמיות שהעלו מי מן הנאשמים, בטרם מענה לכתב האישום.

1. ב"כ נאשמים 2-1 טען בהרחבה טענות מקדמיות רבות. בתגובה לטענת ב"כ המאשימה כי חלק משמעותי מטענותיו אין מקומן בשלב מקדמי זה, הודיע כי הוא מסכים לכך שחלק מטענותיו יבוררו בסיום ההליך ולא בתחילתו, כפי שפרט בהודעתו מיום 12.2.14. לפיכך, לא אתייחס לטענות שהוסרו בשלב זה מסדר היום.

ב"כ נאשמים 5-3 הצטרף לחלק מן הטענות המקדמיות שפרט ב"כ נאשמים 2-1, שעניינן טענת הגנה מן הצדק בכל הנוגע לשילוב של עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000, באישומים הראשון והתשיעי ולטענת הגנה מן הצדק שעניינה אכיפה בדרגית כלפי עד המדינה. בנוסף טען להגנה מן הצדק בשל אכיפה בדרגית כלפי עו"ד יוסף גוטגליק, אותו החליטה המאשימה שלא להעמיד לדין על אף שלטענתו, מעורבותו בפרשה זהה או דומה לזו של הנאשמים האמורים. עם זאת ביקש כי הטענה המתייחסת לעו"ד גוטגליק לא תבורר עתה שכן היא טעונה הוכחה בראיות, לפיכך תוכרע בסיום ההליך.

ב"כ נאשמים 7-6 הצטרפה לטענות המקדמיות שטען ב"כ נאשמים 2-1 בפרקים ב' וג' למסמך טענותיו בכתב.

ב"כ נאשמים 9-8 הצטרף לטענות המקדמיות שטען ב"כ נאשמים 2-1 והוסיף משלו, כפי שיפורט במקום המתאים.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

ב"כ נאשמים 10-11 הצטרפה לטענות ב"כ נאשמים 1-2 בכל הנוגע לאישום החמישי ומאחר שיתר טענותיה טענות בירור עובדתי הודיעה כי היא מבקשת שאלה יבוררו במרוצת המשפט.

ב"כ נאשם 12 הודיעה כי אין היא מצטרפת לטענות המקדמיות.

ב"כ נאשמים 14-15 הצטרף לטיעוני ב"כ נאשמים 1-2 וב"כ נאשמים 8-9, והוסיף טענות הרלוונטיות למרשיו, כפי שיפורטו בהמשך.

הוא הדבר גם ביחס לב"כ נאשמים 16-18 וב"כ נאשמים 21-22, שהצטרפו לטיעוני חבריהם והוסיפו משלהם.

ב"כ נאשמים 22-24 לא טען טענות מקדמיות.

יוזכר, כי עם נאשם 13 הגיעה המאשימה להסדר טיעון וממילא נפקד מקומו במסגרת זו של השמעת טענות מקדמיות.

נפנה עתה לבירור הטענות.

הטענות שעניינן האישומים בעבירות לפי חוק איסור הלבנת הון

2. האישומים הראשון, הרביעי, השביעי והתשיעי שבכתב האישום המתוקן כוללים עבירות לפי החוק האמור. באישומים הראשון, הרביעי והשביעי מיוחסת לנאשמים הרלוונטיים עבירה של עשיית פעולה ברכוש אסור במטרה להסתיר או להסוות את מקורו (סעיף 3(א) לחוק האמור), ואילו האישום התשיעי עניינו בעבירה של עשיית פעולה ברכוש אסור (סעיף 4 לחוק האמור).

3. לשם המחשה, אתאר את עיקר עובדות האישום הראשון.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

אישום זה עניינו במכרז חברת החשמל בשנת 2010, למתן שירותי גיזום במחוז ירושלים. על פי עובדותיו, במועד שאינו ידוע למאשימה סיכמו נאשמים 1, 3 ו-4, שנאשם 1 יהיה אחראי להכנת הצעתה של נאשמת 5 במכרז, והיה וזו תזכה בו, תבצע נאשמת 2 את העבודה נשוא המכרז, כקבלן משנה של נאשמת 5.

לקראת מועד הגשת ההצעות למכרז, במועדים שאינם ידועים למאשימה, היו נאשמים 1-9 (וכן גורמים נוספים העומדים לדין בכתב אישום נפרד) צדדים להסדר כובל, במסגרתו תיאמו שנאשמת 5 תזכה במכרז. לצורך גיבוש ההסדר ניהלו ביניהם הצדדים לו מגעים שונים, המפורטים בסעיף האישום הנדון. בין היתר סוכם תשלומים שונים שישולמו למי מן המעורבים היה ונאשמת 5 תזכה במכרז. להבטחת התשלום לעד המדינה (גדליה נוריאלי, ולהלן: **גדליה**) הפקיד נאשם 3, בהסכמת נאשם 4, שלוש המחאות של נאשמת 5, בסכום של 1,276,000 ₪ בנאמנות אצל עו"ד גוטגליק, ולהבטחת התשלום לגיל מיארה הפקידה נאשמת 5 המחאה בסכום של 116,000 ₪.

בנוסף סוכם בין נאשם 1 לבין גורמים נוספים כי חברת ראז חקלאות תגיש הצעת גיבוי במכרז (הצעת גיבוי משמעה הצעה שהוגשה במסגרת הסדר בין מגיש הצעת הגיבוי לבין אחר, בנוגע למכרז או על רקע ההסדר כאמור, ללא כוונה לזכות באמצעותה במכרז - כך בסעיף ההגדרות לכתב האישום). גם נאשמת 9 הגישה הצעת גיבוי, כמפורט באישום הראשון. הצעות הגיבוי של ראז חקלאות ושל נאשמת 9 נמסרו חתומות וריקות למי מן המעורבים בהסדר הכובל, על מנת שאלה ימלאו אותן לפי הבנתם. ההצעה של נאשמת 5, של גדליה והצעות הגיבוי הוגשו במועד שנקבע לכך לוועדת המכרזים של חברת החשמל.

על פי הנטען, הציגו מגישי ההצעות לעיל מצגים כוזבים בפני ועדת המכרזים, לפיהם המדובר בהצעות עצמאיות, שלא תואמו עם מציעים אחרים ובלא כל קשר עם מציעים אחרים. בהסתמך על מצגים כוזבים אלה החליטה ועדת המכרזים לבחור בהצעתה של נאשמת 5 כזוכה במכרז, לפי מחיר בסיס של 2,997,500 ₪. בסופו של דבר, בפועל, שילמה חברת

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

החשמל לנאשמת 5, במסגרת המכרז, סכום של 3,648,264 ₪. כתב האישום ממשיך וטוען כי הן הנחת דעתם של חברי ועדת המכרזים והן זכייתה של נאשמת 5 הושגו המרמה.

לאחר הזכייה, העסיקה נאשמת 5 את נאשמים 2-1 כקבלני משנה לביצוע העבודות נשוא המכרז.

לאור הסיכום בין המעורבים, קיבל גיל מיארה את ההמחאה בסכום של 116,000 ₪ שנרשמה לפקודתו, ואילו גדליה קיבל את ההמחאה הראשונה מבין השלוש, בסכום של 348,000 ₪.

על מנת להסתיר את העובדה שסכומי הכסף הללו שולמו במסגרת ההסדר האמור, בעבירה של מרמה, נרשם בהסכם, כוזב, כי הסכומים הללו ניתנו לגיל מיארה ולגדליה בתמורה לשירותי ייעוץ ופיקוח.

בשל המעשים המתוארים לעיל מיוחסות לנאשמים 9-1 עבירות של הסדר כובל בנסיבות מחמירות וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. לנאשמים 5-1 מיוחסת עבירה של עשיית פעולה ברכוש אסור על מנת להסתיר את מקורו. לנאשמים 4-3 מיוחסת גם עבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד.

ועתה לטענות המופנות ביחס לאישומים בעבירות של הלבנת הון.

4. לטענת ב"כ נאשמים 2-1 חוק איסור הלבנת הון נועד להתמודד עם עבריינות ועם פשע מאורגן, בעיקר בתחום הסמים. בנוסף טוען הוא, כי אין לכרוך את העבירה של הלבנת הון עם הסדר כובל, וראיה לדבר, שהעבירה של הסדר כובל הופיעה כעבירת מקור בהצעת חוק איסור הלבנת הון, והושמטה מן הנוסח המקורי. ב"כ נאשמים 2-1 ער לכך שהמאשימה אינה רואה את העבירה של הסדר כובל כעבירת מקור (מן הטעם הפשוט שזו אכן אינה עבירת מקור), אלא שלטענתו, הוספת האישום של קבלת דבר במרמה, הכלולה ברשימת עבירות המקור לפי חוק איסור הלבנת הון, נועדה לעקוף את אי הכללת העבירה של הסדר

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

כובל כעבירת מקור, הינה מעשה העומד בניגוד לתכליתו של חוק איסור הלבנת הון והמאשימה אינה מוסמכת לעשות כן.

5. לא למדתי מה בין הכללת אישום לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון לבין סמכותה של המאשימה לעשות כן - להבדיל משאלת שיקול דעתה. חוק איסור הלבנת הון מונה שורה ארוכה של עבירות מקור, והעבירה של קבלת דבר במרמה ביניהן. בצדק נשענת המאשימה על פסקי דין של בית המשפט העליון בע"פ 2333/07 תענד נ' מדינת ישראל (מיום 12.2.10) ובע"פ 4980/07 אלון כהן נ' מדינת ישראל (מיום 4.11.10), בהם נדחתה הטענה שתחולתו של החוק מופנית לעבירות הקשורות בפשע מאורגן או פשיעה בינלאומית ונקבע כי כל עבירה המנויה בתוספת הראשונה של החוק - יהיו נסיבות ביצועה אשר יהיו - מועמדת לתחולתו של החוק. זאת, על מנת למנוע מן העבריין להפיק הנאה מן העבירות שביצע ועל מנת למנוע הטמעת הפירות האסורים במערכת הפיננסית הכשרה. אין חולק, כי העבירה של קבלת דבר במרמה היא עבירת מקור המנויה בתוספת הראשונה לחוק.

הטענה שהמאשימה לא הייתה מוסמכת להאשים את הנאשמים בעבירה לפי חוק איסור הלבנת הון נדחית אפוא.

6. אשר לשיקול הדעת. בהקשר זה נטען, כי הכללת העבירה לפי חוק איסור הלבנת הון מהווה שינוי מדיניות פסול. לטענת ב"כ נאשמים 1-2 היה על המאשימה להזהיר מראש כי בכוונתה לעשות שימוש בחוק האמור. לשם תמיכה בטענתם מפנים הם לע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ (מיום 10.9.13), שם נאמר כי על הרשות לדבוק במדיניות אכיפה כל עוד לא הודיעה מראש על הכוונה לשנותה.

7. בצדק טוענת המאשימה כי ב"כ נאשמים 1-2 לא ביסס תשתית לקיומה של מדיניות אותה ראתה לשנות מבלי להודיע על כך מראש. על מנת לבסס טענה כזו היה עליו להצביע על מקרים בהם ניתן היה לייחס לנאשמים, בנוסף לעבירות לפי חוק ההגבלים העסקיים גם עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, ולמרות זאת המאשימה נמנעה מלעשות כן. מאחר שעבירה על חוק ההגבלים העסקיים אינה עבירת מקור, יכולה המאשימה לייחס עבירה לפי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

חוק איסור הלבנת הון רק מקום שהמעשים, המהווים עבירה לפי חוק ההגבלים העסקיים, מצמיחים, בנוסף, גם עבירה המנויה בתוספת הראשונה כאמור. בנוסף, על המאשימה להיות מסוגלת להוכיח את התשתית העובדתית הנדרשת בעבירה לפי חוק איסור הלבנת הון, למשל שהפעולה ברכוש אסור נעשתה במטרה להסתיר או להסוות את מקורו. זאת ועוד, חוק איסור הלבנת הון נחקק רק בשנת 2000, ומטבע הדברים לא הוגשו כתבי אישום רבים בגין עבירות לפי חוק ההגבלים העסקיים בתקופה שחלפה מאז. ממילא אין לייחס למאשימה מדיניות עקבית של הימנעות מאישום גם לפי חוק איסור הלבנת הון, ששונתה רק עובר להגשת כתב האישום הנדון. לכך יש להוסיף כי פסק הדין בעניין פרץ, אליו מפנה ב"כ נאשמים 1-2, אינו עוסק בשינוי מדיניות, וכל שנאמר בו בהקשר זה הוא בבחינת הערת אגב. בנוסף, אותה אמרת אגב התייחסה להנחיית היועץ המשפטי שמספרה 4.1002, שעניינה מקרים בהם קבעה התביעה הכללית מדיניות מפורשת בנוגע לשיקולי האכיפה בעבירה מסוימת. מקום שלא נקבעה מדיניות כזו, הרי שהסתמכות על התנהלותה השיטתית של התביעה, העשויה לעורר ציפייה שהיא תמשיך ותנהג באותו אופן, אינה יכולה לעמוד ללא הצגת תשתית לאותה התנהלות שיטתית נטענת. בפועל, ובניגוד לנטען על ידי ב"כ נאשמים 1-2, הגישה המאשימה כתבי אישום נוספים שעניינם הסדר כובל וקבלת דבר במרמה, ובכללם תיאום מכרזי המים (ת"פ 49529-12-11 ות"פ 49530-12-11), תיאום התמחרות על נכס נדל"ן בטבריה (ת"פ 9890-10-12 ות"פ 9865-10-12), ובנוסף מתנהלות חקירות בעבירות של הסדר כובל וקבלת דבר במרמה בפרשיות נוספות שטרם הבשילו לכתבי אישום.

אם כן, גם טענה זו דינה להידחות.

8. הטענה האחרונה בהקשר זה היא, שחוק ההגבלים העסקיים הוא בבחינת חוק מקל, לעומת חוק איסור הלבנת הון שהוא חוק מחמיר. הכוונה לכך שהעבירה של הסדר כובל - שלוש שנות מאסר בצידה (או חמש שנות מאסר ככל שהמדובר בנסיבות מחמירות), בעוד שהעבירה של עשייה ברכוש אסור עונש של עשר שנות מאסר בצידה. ב"כ נאשמים 1-2 נאחו בהוראת סעיף 34 לחוק העונשין, ולפיה מקום שניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו יוכרע העניין לפי הפרוש המקל. הוראה זו, כך טוען הוא, יש להחיל גם על שתי נורמות שנקבעו בדברי חקיקה שונים, כאשר הן בבחינת "אותו הדין". לטעמו, קיימת חפיפה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

בין חוק ההגבלים העסקיים לבין חוק איסור הלבנת הון, שכן שני החוקים מכוונים לאותו מעשה פלילי: תיאום מכרז. מכאן, שהמאשימה חייבת הייתה להסתפק בעבירה של הסדר כובל, ולא רשאית הייתה לכלול בנוסף גם עבירה לפי חוק איסור הלבנת הון.

9. הנחת היסוד של ב"כ נאשמים 1-2 אינה מקובלת עלי. איני סבורה כי יש חפיפה כלשהי בין חוק ההגבלים העסקיים לבין חוק איסור הלבנת הון. תכליתו של האיסור בדבר הסדר כובל היא הגנה על התחרות החופשית, בעוד שתכליתו של חוק איסור הלבנת הון היא הוצאת בלעו של העברייני מפינו, ומניעת חלחולו של רכוש שהושג בדרך עבריינית לתוך המערכת הפיננסית הכשרה. עמדתו של הסנגור חותרת תחת עצם קיומו של חוק איסור הלבנת הון, שהרי כל אימת שמתבצעת עבירת מקור ניתן לומר - על פי אותו היגיון - כי שני החוקים הרלוונטיים, היינו החוק הקובע את האיסור של עבירת המקור וחוק איסור הלבנת הון כוונו לאותו מעשה. אלא שכאמור, התכלית שביסוד חוק איסור הלבנת הון עומדת לעצמה: מניעת האפשרות שרכוש שהושג בעבירה יחלחל למערכת הפיננסית הכשרה על מנת שלא לאפשר לעברייני ליהנות מפרי מעשיו האסורים.

מכל מקום, איני רואה כיצד ניתן לעשות שימוש בסעיף 34כא בסוגיה שלפנינו. סעיף 34כא הוא נורמה פרשנית הקובעת כי דין הנתון למספר פירושים סבירים לפי תכליתו, יפורש על פי הפרוש המקל. ענייננו אינו בפרשנות דין. ענייננו במסכת עובדתית, המצמיחה מספר מעשי עבירה שונים. הפסיקה אליה הפנה ב"כ נאשמים 1-2 אין בה כדי לסייע לטיעונו, כי אם להיפך. כך, בע"פ 836/79 מיכאלי נ' מדינת ישראל (פ"ד לד(4) 890) מצאה דעת הרוב כי למאשימה שיקול דעת לבחור את סעיף האישום החמור יותר ולבכרו על פני סעיף אישום מקל המתאר אותה התנהגות (שם דובר על היחס בין העבירה לפי סעיף 277, שעניינה לחץ של עובד ציבור, לבין העבירה של סחיטה בכוח, לפי סעיף 427(א) לחוק העונשין). על אחת כמה וכמה כך הוא הדבר בכתב האישום הנדון, כשאין המדובר בהתנהגות שניתן לתארה באופן מקל יותר או פחות, כי אם בהתנהגות המצמיחה מספר מעשי עבירה, שיש ביניהם קשר פנימי, אולם אין האחד נבלע בתוך השני. לעומת זאת, בע"פ 10996/03 נרקיס נ' מדינת ישראל (מיום 27.11.06) הסכימה המדינה כי קיימת חפיפה בין העבירה של מרמה והפרת אמונים (סעיף 284 לחוק העונשין) לבין העבירה של גניבה בידי עובד ציבור (סעיף 390 לחוק

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

העונשין), מן הטעם שלא רק שקיימת זהות בין היסודות העובדתיים של העבירות הללו, כי אם גם זהות בערכים המוגנים על ידן. לא כך הדבר בענייננו, כפי שהובהר לעיל. לא למותר להוסיף, כי לנוכח הסכמת המדינה זוכה המערער שם מן העבירה הקלה דווקא (מרמה והפרת אמונים) ונותרה הרשעתו בעבירה החמורה יותר (גניבה בידי עובד ציבור). ממילא אין ללמוד מפקס דין זה דבר לסוגיה שלפנינו.

כך באשר לטענות שעניינן סמכות המאשימה לכלול עבירה של איסור הלבנת הון בכתב האישום, או שיקול דעתה לעשות זאת.

10. בנוסף נטענה טענה הנוגעת להתקיימות יסודות העבירה לפי סעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון. ב"כ נאשמים 8-9 טען, כי לא נעשתה כל פעולת הסוואה על מנת להסתיר את מקורו של הכסף. המדובר בתשלומים שהתקבלו מחברת החשמל או הרשות המקומית עבור פעולות גיזום, ורישום השיק שהתקבל ככזה שהועבר לצד אחר אין בו משום טשטוש או הסוואה.

11. על פי עובדות כתב האישום (הן באישום הראשון, הן באישום הרביעי והן באישום השביעי), שילמו מי מן הנאשמים להם מיוחסת העבירה הנדונה סכומי כסף למתחרים, תמורת אי תחרות מצידם, אולם הסו את עילת התשלום בסיבה אחרת. כך, למשל, באישום השביעי, בסעיף 223 לכתב האישום, נאמר, כי נאשם 8 ומעורב אחר בפרשה (זוהר כץ) סיכמו ביניהם כי כץ יוותר על האפשרות לזכות במכרז בתמורה ל- 120,000 ₪. נאשמת 9 (החברה שבבעלות נאשם 8) שילמה לחברת ראז חקלאות בע"מ (שבבעלות כץ) סכום של 142,500 ₪ (כולל מע"מ), בשתי המחאות, האחת בסכום של 57,500 ₪ והאחרת בסכום של 85,000 ₪. בהמשך, בסעיף 231 לכתב האישום נאמר, כי בפנקס ההמחאות של נאשמת 9 רשם נאשם 8, על גבי ספח ההמחאה המיועד לכך את המילים "עבור גיזום", וכך גם כץ מצידו, רשם בחשבונית שהנפיק כי התשלום הינו "עבור גיזום עצים".

הנה כי כן, עבירת המקור שנעברה היא העבירה של קבלת דבר במרמה. נאשמים 8-9 קיבלו את זכייתם במכרז, וממילא את הכספים ששולמו להם על ידי הרשויות, כתוצאה מן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

המרמה. מקור הכסף הוא, אם כן, במרמה, ואין זה משנה כלל ועיקר שהוא הוצא מכיסה של הרשות עבור העבודות נשוא המכרז. והלא ברור כי ועדת המכרזים לא הייתה מאפשרת זכייתו במכרז של מי שהערים עליה בדרך המתוארת בכתב האישום (ככל שעובדות אלה יוכחו). התשלום ששילמו לכך ולחברה שבבעלותו עבור הסכם אי התחרות - שהוסתר מוועדת המכרזים, הוסווה כתשלום עבור גיזום עצים. לפנינו, אם כך, כסף שמקורו בעבירת מרמה - כך הוא נוצר, אשר הוסווה כשכר עבודה בעוד שעל פי הנטען בכתב האישום שימש תשלום בלתי חוקי עבור הימנעות מתחרות.

נוכח כל אלה, הטענה נדחית.

12. אשר לאישום התשיעי -

במסגרת אישום זה מואשמים נאשמים 1-5, 8-9, וכן 16 ו-18 בעבירות של עשיית פעולה ברכוש אסור (סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון). סעיף זה אוסר על פעולה ברכוש אסור, המוגדר בתוספת השנייה לחוק. בין יתר הפרטים המופיעים בתוספת השנייה: **"כספים, מעל סכום של 500,000 שקלים חדשים, בין בפעולה אחת ברכוש ובין בכמה פעולות ברכוש המצטברות לסכום האמור בתוך תקופה של שלושה חודשים"**.

סעיף האישום האמור מפרט שורה של סכומים, העולים על סכום המינימום הקבוע בתוספת לעיל, בהם עשו הנאשמים פעולות במהלך החודשים המפורטים בכל סעיף וסעיף.

13. ב"כ נאשמים 8-9 טוען, כי האישום התשיעי אינו מפרט מהו הרכוש האסור שהוקנה לנאשמים עקב מעשה המרמה; לא פורט מספר הפעולות שבוצעו ברכוש האסור, מועד ביצוען, היקפן, ועל ידי מי בוצעה כל פעולה. כמו כן נכללו פעולות שבוצעו על פני ארבעה חודשים, בעוד שהחוק מדבר על צבירת סכום של 500,000 ש"ח בתקופה של שלושה חודשים.

ב"כ נאשמים 16 ו-18 טוען, כי במסגרת האישום הרביעי קיבלה מרשתו סכום של כ-3 מיליון ₪, שקבלתו התמשכה על פני שלוש שנים. אין מחלוקת שהעבודה בוצעה, ומרשתו העבירה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

מתוך הסכום האמור כ- 2.5 מיליון ₪ לקבלני משנה עבור ביצוע העבודה. המדובר, אפוא, בתקבול אמיתי עבור עבודה אמיתית שבוצעה. התקבולים באו לידי ביטוי במערכת חשבונאית מסודרת ושולם עליהם מס כדין. יתרה מזאת, קבלני המשנה, שקיבלו בפועל את הכספים, אינם עומדים לדין. בנוסף טוען הוא, כי המאשימה לקחה באופן שרירותי 3 חודשים שבהם, במקרה, סך התקבולים עלה על 500,000 ₪. המדובר בדרך חישוב מלאכותית ומעוותת, שכן הסכום של 3 מיליון ₪ הניב למרשתו, בממוצע, כ- 180,000 ₪ לשלושה חודשים. או אז אין המדובר בסכום המינימאלי ההופך את הרכוש ל"אסור". בנוסף נטען, כי כל הפעולות במסגרת אישום זה היו ידועות לרשויות - תחילה, לרשות הגבלים עסקיים, שניהלה חקירה סמויה, ולאחר מכן גם לחברת החשמל, משהפכה החקירה גלויה. לא זו אף זו, גם כשנודע לחברת החשמל על דבר תיאום המכרזים, האריכה החברה את ההתקשרות נשוא המכרז בשנה נוספת, בעצה אחת עם רשות הגבלים עסקיים, משום שאין בארץ חברות המסוגלות לבצע את העבודות נשוא המכרזים ואשר לא היו מעורבות בהסדרים הכובלים. בנסיבות אלה, אין לייחס לנאשמים עבירות של הלבנת הון.

14. "פעולה ברכוש אסור" כהגדרתה בחוק איסור הלבנת הון היא, בין היתר, הקנית בעלות או זכות אחרת ברכוש, בין בתמורה ובין שלא בתמורה, עירוב רכוש אסור ברכוש שאינו אסור, ועוד. על פי העובדות המיוחסות להם, הנאשמים הרלוונטיים זכו במכרזים כתוצאה ממצגי המרמה שהציגו כלפי ועדת המכרזים. הם אמנם קיבלו תשלומים מחברת החשמל ו/או מרשויות מקומיות, אולם מקור הרכוש אינו נקרא על שם זהות המשלם אלא על שם דרך השגתו: באופן לגיטימי או בעבירה (ע"פ 4980/07 אלון כהן נ' מדינת ישראל, מיום 4.11.10). הנאשמים החזיקו את הרכוש בחשבונות הבנק שלהם, ביחד עם כספים אחרים שהתקבלו לידיהם במהלך עסקיהם הרגיל. קבלת הכסף והחזקתו ביחד עם כספים שהתקבלו ממקור חוקי הן פעולות ברכוש אסור.

15. בנוגע לטענה כי כך או כך בוצעו עבודות גיזום, שחברת החשמל הייתה משלמת עליהן, אין לי אלא להפנות לפסק הדין בע"פ 4980/07 הנ"ל, שם קבע בית המשפט העליון כי אין "לחלץ" מתוך המחיר ששילמו רוכשי כלי רכב "מזויפים" את המחיר שהיו מוכנים לשלם לו ידעו את האמת אודות כלי הרכב שרכשו. משביצע המערער את העבירות בהן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

הורשע, שהן עבירות מקור, מהווים התקבולים שקיבל - כולם - כתוצאה מכך, "רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה", כלשונו של סעיף 21(א)(2) לחוק איסור הלבנת הון. פרשנות אחרת, כך ממשיך בית המשפט העליון ואומר, תחייב את התביעה ואת בתי המשפט לערוך חישובים לגבי היקף הכנסותיו והוצאותיו של העברין לו נהג כאדם ישר, ותעקר את כוחו של החוק. כך גם בענייננו: על פי כתב האישום, זכו הנאשמים להם מיוחסת העבירה הנדונה במכרזי חברת החשמל כתוצאה ממצגי מרמה. די בכך כדי לקבוע כי כלל התקבולים שהתקבלו על ידם במסגרת זו הם בבחינת "רכוש שהושג ... כשכר עבירה או כתוצאה מביצוע העבירה".

16. כך גם לא מצאתי יסוד לטענה שאין לייחס לנאשמים עבירה לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון למן הרגע בו החלה רשות הגבלים עסקיים בחקירה. עצם העובדה שבמקביל להתנהלות הפלילית המיוחסת לנאשמים החלה הרשות בחקירה אינה הופכת את קבלת התקבולים ללגיטימית. אתייחס בהמשך לטענה לפיה היה על הרשות למנוע את ביצוע המעשים (או חלקם) ולא להמתין לפתיחת החקירה הגלויה. טענה זו נטענה בהקשר של הגנה מן הצדק. מכל מקום, בסוגיה הנדונה בראש פרק זה אין לקבל שהחקירה הסמויה "הכשירה" את התקבולים. ואילו המשך קבלת התקבולים לאחר הפיכת החקירה לגלויה, תוך הארכת תקופת ההתקשרות מחוסר ברירה - עניין זה טעון בירור עובדתי, ולא יהיה זה מן הראוי להכריע בו עתה.

17. אשר לטענה לפיה נהגה הרשות שלא כהלכה בהימנעה מלהאשים את קבלני המשנה בעבירה הנדונה, הרי שהמענה שניתן על ידי ב"כ המאשימה מספק. לדבריו, קבלני המשנה לא קיבלו סכומים המגיעים כדי הסכום ההופך את הפעולות בו לפעולה ברכוש אסור, ומעבר לכך הרשות ראתה חומרה יתרה בכל הנוגע למי שעל פי התיאום אמור היה לזכות במכרז, להבדיל מקבלני המשנה שלו.

18. ולבסוף, בכל הנוגע לדרך חישוב התשלומים לצורך העבירה של פעולה ברכוש אסור, לא מצאתי עיגון בחוק לטענה לפיה יש לחשבם כ"ממוצע" על פני תקופת קבלתם. ככל שבתקופה של שלושה חודשים התקבלו סכומים העולים על 500,000 ₪, ונעשו בהם פעולות

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

המהוות "פעולה ברכוש אסור", השתכללו יסודות העבירה. תפישה זו אף מתיישבת, לטעמי, עם תכליותיו של חוק איסור הלבנת הון, כפי שעמד עליה בית המשפט העליון בע"פ 4980/07 הנ"ל.

הטענות הנוגעות לאישומים בקבלת דבר במרמה

19. קבוצת הטענות הבאה עוסקת ביחס בין העבירה של הסדר כובל לבין העבירה של קבלת דבר במרמה.

20. על פי הטענה האחת, קיימת חפיפה בין האישום בהסדר כובל לבין האישום בעבירה של קבלת דבר במרמה. ככל שטענה זו תתקבל, תוצאתה מחיקת האישום בעבירה של קבלת דבר במרמה, ופועל יוצא מכך - מחיקת האישום בעבירה של הלבנת הון.

איני סבורה כי קיימת חפיפה בין שתי העבירות הנדונות. העבירה של הסדר כובל משתכללת עם הגעת הצדדים להסכמה, העומדת בניגוד לחוק ההגבלים העסקיים. הוצאתו של ההסדר מן הכוח אל הפועל אינה יסוד מיסודות העבירה (ע"פ 4855/02 בורוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 776; ע"פ 7399/95 נחשתן תעשיית מעליות נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2) 105)). גם "קבלת דבר" אינה יסוד מיסודותיו של ההסדר הכובל האסור. ואכן, על פי העובדות המתוארות בכתב האישום, ההסדר השתכלל עם הגעת הצדדים לו להסכמה. לאחר מכן - לכאורה - הציגו המעורבים מצגים כוזבים בפני ועדת המכרזים. המצג הכוזב בפני הוועדה אינו דרוש לשם השתכללות העבירה של הסדר כובל.

הערכים המוגנים העומדים ביסוד כל אחת משתי העבירות שונים. העבירה של הסדר כובל נועדה להגן על התחרות החופשית, ואין היא עוסקת בפרט אלא בהשלכותיה של הפגיעה בתחרות על הציבור הרחב (בורוביץ לעיל, עמ' 867-868). לעומת זאת, העבירה של קבלת דבר במרמה עניינה בהגנה על האוטונומיה של הפרט לעשות ברכושו מתוך חופש בחירה אמיתי. העובדה שבסופו של דבר יוצא כל אחד בציבור נשכר מן ההגנה על התחרות באמצעות האיסור על עשיית הסדר כובל אינה הופכת את הפרט לנשוא הערך המוגן המסוים. זאת

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

ועוד, העבירה של קבלת דבר במרמה היא עבירת תוצאה, קבלת אותו "דבר" כתוצאה מן המרמה. לעומת זאת, העבירה של הסדר כובל היא עבירת התנהגות (על האבחנה בין עבירת תוצאה לבין עבירת התנהגות ראו, למשל, ע"פ 5734/91 מדינת ישראל נ' לאומי ושות', פ"ד מט(2) 4 (1995); ע"פ 2103/07 הורוביץ נ' מדינת ישראל, מיום 31.12.08).

לסיכום נקודה זו, אפנה לדבריה של כב' השופטת מ' נאור (אז - שופטת בבית המשפט המחוזי בירושלים), בת"פ 524/90 מדינת ישראל נ' בנק לאומי לישראל (מיום 10.4.94): **"...כי אין לכלול תחת כנפיה של עבירה עבירת המרמה ה"רגילה" גם מרמה כלפי "ציבור" בלתי מוגדר. במקום שהמחוקק הפלילי ביקש "להקל" עם המאשימה במלאכת ההתמודדות עם מרמה המונית, נקבעו הוראות מיוחדות. ראשי מערכת הבנקאות אכן פעלו, ועל כך עמדתי כבר בהרחבה, כדי ללכוד ברשתם מספר רב ביותר של מרומים, אך כדי להרשיע בעבירה לפי סעיף 415 ישנו הכרח בהוכחת קשר סיבתי בין מעשי המרמה לבין מרומה מסויים. לא מצאתי דוגמא בכל האסמכתאות שהופנתי אליהן ובאחרות למקרה בו זהות המרומים לא היתה ידועה"** (שם, עמ' 262).

הוא שנאמר לעיל: העבירה של קבלת דבר במרמה עוסקת בפרט המסוים ובקשר הסיבתי בין המצג הכוזב לבינו. העבירה של הסדר כובל עוסקת בהגנה על התחרות החופשית.

21. ב"כ נאשמים 8-9 הוסיף וטען, כי גם אם על דרך העיקרון אין חפיפה בין שתי העבירות הנדונות, הרי שבענייננו המדובר בחפיפה שכן ההצעות למכרז הן חלק בלתי נפרד מן ההסדר הכובל. באותו קו המשיך וטען גם ב"כ נאשמים 14-15, וכדבריו, מאחר שהמצג הכוזב הוא אי גילוי של ההסדר הכובל, יש חפיפה וזהות בערכים המוגנים במקרה הנדון.

22. המדובר, למעשה, באותה טענה כפי שנטענה על ידי ב"כ נאשמים 1-2, והתשובה לה זהה. הסדר כובל שתכליתו תיאום מכרז אינו מצמיח, בהכרח, עבירה של קבלת דבר במרמה. לא ככלל, ולא בענייננו. הסדר כובל יכול להתבטא בהסכם שלא להתחרות. במקרה כזה אין צומחת עבירה של קבלת דבר במרמה. ואכן, במסגרת האישום החמישי נמנעה המאשימה מלייחס לנאשמים 8-9 עבירה של קבלת דבר במרמה, שכן מעורבותם התבטאה בהימנעות

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

מתחרות. הוא הדבר בנוגע לנאשמים 14-15 ביחס לאישום השישי. לעומת זאת, מקום שמי מן הנאשמים - כך על פי עובדות כתב האישום - היה מעורב בהגשת הצעות גיבוי, במילוי טופסי הצעות של אחרים במסגרת ההסכמות שהושגו על יסוד ההסדר הכובל, במתן הסברים כוזבים לוועדת המכרזים של חברת החשמל במענה לשאלות שהתעוררו על ידה בקשר עם תמחור ההצעות - כל אלה הם מעשי מרמה העומדים לעצמם (ככל שיוכחו כמובן). אכן, מעשים אלה קשורים להסדר הכובל ונובעים ממנו, אולם אין לומר כי הם נבלעים בו או כי יש חפיפה וזהות בין הערכים המוגנים של שתי העבירות הנדונות, גם לא בנסיבות המתוארות בכתב האישום.

הטענה נדחית.

23. גם הטענה לפיה העבירה של הסדר כובל היא נורמה מיוחדת, העדיפה על נורמה רגילה - קבלת דבר במרמה, דינה להידחות.

"דין פלוני הוא מיוחד (ספציפי) ביחס לדין אלמוני, אם דין פלוני כולל את כל המרכיבים של דין אלמוני, בתוספת מרכיב נוסף" (א' ברק, פרשנות במשפט, כרך א', תורת הפרשנות הכללית, נבו, תשנ"א בעמ' 570), דברים אלה מצוטטים בהסכמה בע"א 5734/91 הנ"ל. באותה פרשה עסק בית המשפט העליון ביחס בין העבירה של קבלת דבר במרמה, עליה נטען כי היא נורמה רגילה, לבין העבירה של פרט מטעה בתשקיף (סעיף 53(א)(1) בצירוף סעיף 20 לחוק ניירות ערך, התשמ"ח-1988), עליה נטען כי היא נורמה מיוחדת. בית המשפט העליון דחה טענה זו שכן אין לומר כי אלמלא הנורמה המיוחדת הייתה ההתנהגות האסורה מוסדרת ממילא בנורמה הרגילה (ש.ז. פלר, יסודות בדיני עונשין, כרך א', המכון למחקרי חקיקה ולמשפט השוואתי ע"ש הרי סאקר, האוניברסיטה העברית בירושלים, תשמ"ד-1984, בעמ' 166). בית המשפט העליון הוסיף וקבע מבחן נוסף לצורך ההבחנה בין נורמה רגילה לנורמה מיוחדת, והוא מבחן זהות המעשה הפיזי אליו מתייחסות שתי העבירות. מאחר שהעבירה של קבלת דבר במרמה מותנית בהתרחשות התוצאה המזיקה (קבלת ה"דבר"), ואילו העבירה של פרט מטעה בתשקיף משתכללת עם עצם פרסומו, די בכך כדי לשלול את היחס הנתען בין שתי הנורמות. וכדברי בית המשפט העליון: **"בעניין הנדון אין המדובר**

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

במעשה פיזי אחד שעליו חולשות שתי נורמות. עניין לנו בשני מעשים שונים אף כי במסגרת מסכת פלילית אחת. על כל אחד מהמעשים חולשת נורמה אחרת. מעשה אחד עניינו המצג כלפי הרשויות, מצג שהביא את הרשויות להעניק את ההיתרים. על מעשה זה חלה העבירה על פי סעיף 415 לחוק העונשין. מעשה שני עניינו מצג כלפי הציבור, מצג שגולם בתשקיף. על מעשה זה חלים סעיפים 53(א)(1) + 20 לחוק. מכאן, שעניין לנו בשרשרת אחת של מעשי עבירה שלכל אחד מהם קיום עצמאי למרות הקשר הפנימי ביניהם" (שם בעמ' 21).

כאלה הם פני הדברים בענייננו. העבירה של הסדר כובל והעבירה של קבלת דבר במרמה אינן מקיימות ביניהן יחס של נורמה כללית לעומת נורמה מיוחדת. אין זהות בין הרכיבים, האחת אינה נבלעת בחברתה. אלמלא העבירה של הסדר כובל, לא ניתן היה להחיל על המתקשרים בהסדר כזה את העבירה הכללית של קבלת דבר במרמה בגין עצם ההתקשרות בהסדר. כך גם אין המדובר בזהות המעשה הפיזי, ועל כך הורחב לעיל.

הטענות בקשר עם העבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד

24. הטענה הבאה נטענה על ידי ב"כ נאשמים 8-9 ועל ידי ב"כ נאשמים 20-21 ולפיה עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד (סעיף 423 לחוק העונשין). האישום בעבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד מיוחס לנאשמים 8-9 במסגרת האישום השביעי. לפי העובדות הנטענות, בספח השיק ששילמו נאשמים אלה לכך על מנת שלא יתחרה בהם נרשם כי המדובר בתשלום עבור "גיזום עצים". במסגרת האישום החמישי מיוחסת אותה עבירה לנאשמים 20-21, גם זאת בשל כך שעל גבי ספח השיקים ששולמו לאדם אחר (מסלאתי) על מנת שלא יתחרה בהם, רשמו כי התשלום הוא עבור "גיזום עצים".

25. לטענת ב"כ נאשמים 8-9, הרישום משקף מציאות חשבונאית מדויקת, ואיש אינו טוען כלפי הנאשמים כי התכוונו, באמצעות הרישום, לרמות את רשויות המס. לטענת ב"כ נאשמים 20-21, ספחי השיקים הם מסמכים פנימיים שלא הייתה חובה למלאם, וכי הרישום לא נעשה "בכוונה לרמות".

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

26. לא למדתי מדוע רישום כוזב במסמכי תאגיד מותנה בהטעיית רשויות המס. הגדרת העבירה אינה מצומצמת לתכליות ספציפיות, ודי בכך שתכלית הרישום הכוזב הייתה "כוונה לרמות", באופן כללי. על פי העובדות הנטענות, הרישום על גבי ספח השיקים, ולפיו התקבול שהועבר היה בגין "גיזום עצים" בעוד שהאמת (הנטענת) היא שתכליתו הייתה פיצוי עבור הימנעות מתחרות, הינו לכאורה רישום שאינו משקף את המציאות. ככל שיוכח שכוונת הרושמים הייתה לרמות, ישתכללו יסודות העבירה. העובדה שהמדובר במסמך פנימי אין בה כדי להעלות או להוריד (ת"פ 40138/08 מדינת ישראל נ' אברהם הירשזון, מיום 8.6.09). כך גם אין ממש בטענה לפיה לא הייתה חובה למלא את ספחי השיקים. השאלה האם הייתה או לא הייתה חובה למלא מסמך מסוים רלוונטית לרישום כוזב באמצעות מחדל, שאז על התביעה להוכיח קיומה של חובה לרישום. בענייננו מדובר ברישום אקטיבי, שאינו מעורר שאלה בדבר קיומו של מקור חובה חיצוני לעבירה.

טענות הנוגעות לעד המדינה

27. בכל הנוגע לעד המדינה נטענו על ידי ב"כ נאשמים 1-2 שלוש טענות, שלגבי חלקים מהן הוסכם כי אינן יכולות להתברר אלא במסגרת שמיעת הראיות בתיק.

28. הטענה האחת היא שבמסגרת עתירה שהוגשה בשנת 2011 בנוגע למכרז גיזום של חברת החשמל (עת"מ 50487-09-11) התברר כי עד המדינה נטל חלק בתיאום מכרז, במועד המאוחר לחתימה על הסכם עד המדינה עימו, ולמרות זאת לא נפתחה נגדו חקירה על ידי רשות הגבלים עסקיים.

מתברר, כי הרשות פתחה בחקירה נגד העד בנוגע לתלונה אחרת שהתקבלה נגדו, והיא אף שוקלת פתיחה בחקירה בגין תלונה נוספת. מכאן, שאין יסוד לטענה בדבר אכיפה בררנית ככל שהיא נוגעת לאבחנה בינו לבין הנאשמים בתיק. יתרה מזאת, לגופו של עניין, נראה כי הפרשה שהתבררה במסגרת העתירה הנזכרת אינה מעוררת חשדות לעבירות לפי חוק

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

ההגבלים העסקיים, ולבקשת ב"כ נאשמים 1-2 (שרשאי היה לעשות כן בעצמו), העבירה הרשות את התלונה למשטרת ישראל ביום 26.1.14.

29. הטענה הנוספת היא, שהמאשימה הלא ידעה על תיאום המכרז בין הצדדים עוד בטרם הוגשו ההצעות, ולפיכך היה עליה להפסיק את פעולתו של עד המדינה, ולא לגרום לנאשמים להרע את מצבם. באופן ספציפי, לגבי האישום החמישי נטען, כי עד המדינה הדיח את הנאשמים להשתתף במכרז, על אף שלא הייתה להם כוונה לעשות כן.

כפי שהוסכם, חלק ניכר מן הטענות בראש פרק זה אינן יכולות להתברר כטענות מקדמיות שכן הן מחייבות שמיעת ראיות. אשר לטענה כי היה על המאשימה להפסיק את פעולתו של עד המדינה מבעוד מועד ולפתוח בחקירה גלויה, הרי שכעולה מהיקף הפרשה (שהוגשו בגינה מספר כתבי אישום) המדובר בחקירה מסועפת, ושיקולי המאשימה באשר למועד המתאים להפיכת החקירה לגלויה, ובכללם הצטברות מספקת של ראיות כלפי כלל החשודים בתיק, אינם שיקולים מופרכים, ובוודאי שאין בהם כדי לבסס טענה של הגנה מן הצדק (וראו לעניין זה החלטתו של כב' השופט הכהן בת"פ 11-12-49530 מיום 7.3.13). גם אם לדעתו של מאן דהוא ניתן היה לעבור לשלב החקירה הגלויה קודם לכן, אין בכך כדי להקים לנאשם הגנה מן הצדק. כפי שהעיר כב' השופט הכהן בהחלטה הנ"ל, אין תכליתה של הגנה זו כדי למנוע את הצורך מפני העמדתו לדין של אדם שגיבש תכנית עבריינית, או כדי לצמצם את מספר האישומים שיוגשו נגדו.

30. ולבסוף נטען, כי ההתקשרות עם עד המדינה מנוגדת לדין. טענה זו שואבת את כוחה מהנחיית היועץ המשפטי לממשלה שמספרה 4.2201, ולפיה, ככלל, יש להימנע מהתקשרות בהסכם עד מדינה עם "דמויות מושחתות בעלות אישיות מפקפקת ביותר", בשל החשש שבית המשפט לא ייתן בהן אמון. לטענת ב"כ נאשמים 1-2, עד המדינה הוא העבריין העיקרי, ולכל הפחות חומרת מעשיו משתווה לחומרת מעשיהם של הנאשמים האחרים.

בכל הנוגע לטענות המרמזות, ואף יותר מכך, לחוסר מהימנות של עד המדינה, עניין זה אינו יכול לבוא לידי הכרעה בשלב זה. אשר לעצם ההתקשרות עם עד המדינה, הרי שזו נעשתה על

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

יסוד תכנית חסינות של רשות הגבלים עסקיים (המקובלת בארצות הברית, בקנדה ובמדינות האיחוד האירופי), המעוגנת בהנחיה אחרת של היועץ המשפטי לממשלה (הנחיה שמספרה 7.700), ולפיה צד לקרטל המקדים לחשוף אותו הוא שיזכה בחסינות, אלא אם מדובר במי שהוא "המנהיג המובהק של הקרטל". לפיכך, גם אם עד המדינה מצוי במדרג חומרה אחד עם נאשמים אחרים, ככל שאין הוא בבחינת "המנהיג המובהק של הקרטל" לא חרגה המאשימה מן ההנחיה הרלוונטית.

טענות לפיהן עובדות אלה ואחרות כפי שפורטו בכתב האישום אינן מהוות עבירה

31. בכל הנוגע לעובדות האישום השלישי (מכרז חברת החשמל למחוז ירושלים בשנת 2004) הסכים ב"כ נאשמים 1-2 לדחות את הדיון במרבית הטענות למשפט עצמו, שכן הן מחייבות בירור עובדתי. עם זאת עמד על בירור שתיים מטענותיו.

32. הטענה האחת, שלמכרז הנדון ניגשו מתמודדים נוספים שלא היו צד להסדר הכובל. מכאן, שהתקיימה תחרות אמיתית והנאשמים הרלוונטיים זכו בו משום שהצעתם הייתה הזולה ביותר ולא בשל המרמה.

המאשימה כופרת בנכונותה העובדתית של טענה זו. בנסיבות אלה איני רואה צורך להידרש אליה ואל נפקותה, גם בהנחה שהיא נכונה.

33. הטענה האחרת, לפיה אין די בקבלת "הנחת הדעת" של חברי ועדת המכרזים וכי על מנת שיתקיימו יסודות העבירה יש להוכיח כי הושג יתרון ממשי כלשהו עקב מעשה המרמה - מה שלא ארע כאן.

עיון בעובדות האישום השלישי מלמד, כי המאשימה מייחסת לנאשמים 1-2 זכייה במכרז, ותקבולים בסכום המגיע כדי 8.26 מיליון ₪. אם זה אינו יתרון משמעותי (ככל שיוכח), לא ידעתי יתרון משמעותי מהו.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

טענת ב"כ נאשמים 1-2 בנוגע למכרז רמלה של חברת החשמל, העומד ביסוד האישום החמישי, היא שמכרז זה בוטל ולפיכך לא נתקבל "דבר". אלא המאשימה טוענת, כי לא כך הדבר ומכרז זה יצא אל הפועל. מחלוקת עובדתית זו אינה יכולה לעמוד להכרעה במסגרת טענות מקדמיות.

דין טענות אלה להידחות, אם כך.

34. יצוין, כי ב"כ נאשמים 1-2 טען בנוסף, כי העובדות המפורטות לגבי מכרזי חברת החשמל בשנים 2004 ו-2007 (אישומים שני ושלישי) אינן מהוות עבירה בשל טעות במצב דברים; כי קיימת לנאשמים אלה טענת הסתמכות על ייעוץ משפטי שקיבלו; וכי לא התהווה הסדר כובל שכן עד המדינה לא עמד בתנאי הסף של המכרזים. כך גם טען כי בכל הנוגע למכרז חברת החשמל לשנת 2010 (האישום הראשון) אין העובדות מהוות עבירה, שכן הנאשמים לא עמדו בתנאי הסף של המכרז.

אלא שלגבי טענות אלה הוסכם שדין להתברר לאחר שמיעת ההוכחות, ולפיכך לא אדרש אליהן.

הטענה לפיה לא התקיימו נסיבות מחמירות בעבירה של הסדר כובל

35. סעיף 47א לחוק ההגבלים העסקיים מגדיר את המונח "נסיבות מחמירות" כנסיבות שבהן עלולה הייתה להיגרם פגיעה משמעותית בתחרות, בין השאר בשל חלקו ומעמדו של הנאשם בענף המושפע מן העבירה; פרק הזמן בו נעברה העבירה; הנזק שנגרם או עלול היה להיגרם לציבור בשל העבירה; טובת ההנאה שהפיק הנאשם. המדובר - על פי הניסוח - ברשימה שאינה סגורה, כפי שאכן נקבע בע"פ 2560/08 מדינת ישראל נ' וול (מיום 6.7.09). ואכן באותה פרשה עמד בית המשפט העליון על נסיבה מחמירה נוספת, המתבטאת בכך שהפגיעה בתחרות נגרמה באמצעות תיאום מכרז ציבורי.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

36. מכאן, שטענת ב"כ הנאשמים ולפיה אין בעובדה שהפגיעה בתחרות נעשתה (על פי הנטען) באמצעות תיאום מכרז ציבורי משום נסיבה מחמירה - אין לה יסוד. כך גם, לשם הרשעה באחת החלופות המפורטות בסעיף הנ"ל, למעט החלופה הראשונה (חלקו ומעמדו של הנאשם בענף המושפע מן העבירה), אין כל צורך לערוך ניתוח שוק, ולפיכך גם הטענות שנטענו על ידי ב"כ נאשמים 1-2 בהקשר זה דינן להידחות.

37. בענייננו, המדובר בתיאום מכרזים ציבוריים, ובהיקפים כספיים ניכרים, כשלכך מצטרפת תמונה (על פי המתואר בכתב האישום) של שיטתיות. בנסיבות אלה, ודאי שאין מקום להורות על מחיקת הנסיבות המחמירות בשלב מקדמי זה של ההליך. אין בכך, כמובן, כדי למנוע מן הנאשמים להעלות טענות בנוגע להיעדרותן של נסיבות מחמירות בהסדר הכובל בשלב הסיכומים, לאחר שמיעת מלוא ההוכחות.

38. גם טענת הנאשמים לפיה לא הייתה הצדקה לייחס להם נסיבות מחמירות בהשוואה לשלוש פרשיות אחרות אינה יכולה לעמוד. הכוונה לפרשת קרטל מדי המים, קרטל הלחם וקרטל המעטפות. בשתי הפרשות הראשונות טרם ניתנו הכרעות דין. ההיקפים הכספיים בהם מדובר אינם מפורטים בכתבי האישום שהוגשו בפרשיות אלה, ולטענת המאשימה המדובר בהיקפים זהים לפרשות שבענייננו ואף נמוכים מהם. בכל הנוגע לקרטל המעטפות, הלא הוא פרשת נול לעיל (ע"פ 2560/08), בית המשפט העליון קבע מפורשות כי את רף המינימום, שתחתיו לא תיראה נסיבה כבעלת חומרה, ייקבע בית המשפט במסגרת שיקול הדעת הרחב שמוותר לו סעיף 47א' הנ"ל. ודאי שאין לעשות כן בשלב מקדמי זה.

39. ולבסוף, ב"כ נאשמים 1-2 טען טענות פרטניות בעניין הנסיבות המחמירות (וליתר דיוק - היעדרן), שלגבי רובן הסכים כי מקומן להידון עם סיום שמיעת ההוכחות.

איני רואה הצדקה לדון, בשלב זה, בטענות הפרטניות שנותרו על הפרק. גם הן מחייבות, בחלקן, קביעות עובדתיות שאין מקומן כאן. מכל מקום, די בכך שבשלב מקדמי זה קיימת תשתית לכאורית לאישום בעבירות של הסדר כובל בנסיבות מחמירות, מן השיקולים שפורטו לעיל.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

40. ב"כ נאשמים 20-21 טען, כי בכל הנוגע למרשיו בוודאי שאין מתקיימות נסיבות מחמירות בהסדר הכובל. כל כך, משום שטובת ההנאה שקיבלו הייתה מזערית, שכן זכיינתם הייתה בשיעור של 33,500 ₪ מעל אומדן חברת החשמל במכרז הרלוונטי. עוד טוען הוא, כי חברת החשמל בחרה להמשיך את ההתקשרות עם מרשיו גם לאחר חשיפת הפרשה, ומכאן שאין התמורה החל ממועד זה משום "טובת הנאה", וממילא אין כלל התקבולים שהתקבלו מגיעים כדי "נסיבות מחמירות". ולבסוף טוען הוא כי המאשימה לא כללה רכיב של נסיבות מחמירות כנגד מעורב אחר בפרשה, מסלאתי, על אף שהתנהלותו דומה לזו של מרשיו.

41. אין בידי לקבל טענות אלה. טובת ההנאה שקיבלו הנאשמים היא זכיינתם במכרז ולא הפער שבין אומדן חברת החשמל לבין ההצעה הזוכה. ככל שיוכחו עובדות כתב האישום, משמעות הדבר שזכו בו בעקבות התיאום ומלוא התקבול הופך, אפוא, לנסיבה מחמירה. אשר להמשך ההתקשרות גם לאחר החשיפה - עניין זה טעון בירור עובדתי, כפי שכבר הערתי לעיל. מכל מקום אין בו כדי להשפיע על ההכרעה בשלב זה. ואשר למסלאתי, כתב האישום בו הורשע הוגש נגדו במסגרת הסדר טיעון, ולפיכך אינו יכול לשמש בסיס להשוואה (ע"פ 2996/09 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 11.5.11). בנוסף מצביעה המאשימה על הבדלים בין נאשמים 20-21 לבין מסלאתי, המצביעים, לכאורה, על כך שהם ממוקמים גבוה יותר במדרג החומרה. מובן שעניין זה יתברר לגופו במהלך שמיעת ההוכחות, אולם בשלב זה די בתשובת המאשימה כדי לדחות את הטענה כטענה מקדמית.

מכרז 2004 (האישום השלישי) - טענת התיישנות

42. מאחר שלא קיבלתי את הטענה לפיה כבר בשלב זה יש למחוק את הנסיבות המחמירות מן האישומים של הסדר כובל, ממילא אין התיישנות לגבי סעיף אישום זה.

מעבר לכך, גם לו הוריתי על מחיקת הנסיבות המחמירות והעבירה של הסדר כובל הייתה נותרת כעבירת עוון שההתיישנות עליה היא חמש שנים, לא היה מקום לקבל את טענת ההתיישנות ביחס לאישום הנדון. כל כך, משום שהעבירה של הסדר כובל, שתחילתה בשנת

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

2004, המשיכה - על פי הנטען - עד לשנת 2007, כשעד המדינה המשיך לקבל מידי נאשמים -2
1 תשלומים שנתיים מכוחו של ההסדר ביניהם (על כך שהמדובר בעבירה נמשכת ראו ע"פ
4855/02 הנ"ל). בנסיבות אלה, איני רואה להכריע בשלב זה בשאלה האם הודעתו הראשונה
של עד המדינה ניתנה בתוך תקופת ההתיישנות (בהנחה שהמדובר בעוון) או אחריה.

היעדר פרוט מספיק בכתב האישום

43. ב"כ נאשמים 8-9 טען כי אישומים מסוימים חסרים פרוט עובדתי הולם.

בכל הנוגע לאישום הראשון טוען ב"כ נאשמים 8-9, כי לא פורט מה היה חלקם של נאשמים
אלה בהסדר הכובל, היכן הייתה ההתקשרות בהסדר הכובל, האם היו הנאשמים הללו
קשורים לכל יתר הנאשמים המואשמים עימם או רק לגבי חלק מהם. עוד טוען הוא כי יש
לחייב את המאשימה להבהיר במדויק כיצד תיאמו הנאשמים את זכייתה של נאשמת 5
במכרז. בנוסף נטען, כי על המאשימה לפרט את כל אותם מפגשים שהתקיימו בין הנאשמים
לצורך גיבושו של ההסדר הכובל, וכן לפרט מהי אותה הצעת גיבוי שהוגשה למכרז הנדון.
טענות אלה מתייחסות לסעיפים 72-73 לכתב האישום.

44. במענה לטענות אלה השיבה המאשימה, ועמדתה מקובלת עלי, כי בעבירה של היות
צד להסדר כובל אין בהכרח חשיבות לשאלה היכן ומתי הפך הנאשם צד להסדר, כפי שאין
בהכרח חשיבות לשאלה האם נכח בפגישה זו או אחרת. כך הדבר גם לגבי מיקומן של
הפגישות ומועדיהן. המאשימה אינה יודעת לפרט היכן הייתה התקשרות וכן אינה יודעת
להצביע על רגע התקשרותם של נאשמים אלה בהסדר הכובל. הפרטים המפורטים בסעיף
73' די בהם כדי להבהיר במה התבטאה מעורבותם בהסדר הכובל. גם יתר הפרטים
הנדרשים אין מקומם בכתב האישום. כך, למשל, לא מצאתי כי יש מקום להורות למאשימה
לפרט יותר ממה שפרטה כיצד תואמה זכייתה של נאשמת 5 במכרז. זאת ועוד, המונח הצעת
גיבוי הוגדר בפתח כתב האישום והפרוט שניתן בו מספק. יודגש כי אין כתב האישום אמור
לכלול פירוט של כל חומר החקירה.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

45. טענה נוספת נטענה על ידי ב"כ נאשמים 8-9 ולפיה בסעיף 74 לכתב האישום נטענו טענות עובדתיות חלופיות בנוגע למצגים הכוזבים שהוצגו בפני ועדת המכרזים. איני סבורה כך. הניסוח של סעיף זה ברור: המאשימה מייחסת לנאשמים הרלוונטיים מצג כוזב שהוצג על ידם בדרך של הגשת ההצעות למכרז באופן עצמאי, כאילו אין בינם לבין אחרים הסדר, וגם בכך שנמנעו מלגלות את דבר התיאום שנערך בינם לבין אחרים.

46. עוד נטען, כי אין זה ברור מכתב האישום בפני מי הוצג המצג הכוזב. התקשיתי להבין טענה זו. לכל אורך כתב האישום טוענת המאשימה כי המצגים הכוזבים הוצגו בפני ועדת המכרזים. שמותיהם הספציפיים של חברי הוועדה אינם צריכים להיות מפורטים בכתב האישום.

47. בנוגע לאישום הרביעי טוען ב"כ נאשמים 8-9 כי סעיף 110 מנוסח באופן סתמי וכללי, ולא פורט מה חלקו של כל צד בהסדר. אלא שמהותו של ההסדר מפורטת בסעיף 109, ובו נאמר כי הנאשמים הנ"ל הסכימו במסגרתו לוותר על האפשרות לזכות במכרז לטובתה של נאשמת 18, ובתמורה זו תחלק את העבודה על פי המכרז בקבלנות משנה לחלק מן הצדדים להסכם (נאשמים 8-9 אינם בכללם). בנוסף נטען על ידו, כי היה על המאשימה לפרט את גובה ההצעות שהוגשו למכרז.

איני מוצאת כי יש הצדקה לכך. גובה ההצעות אינו פרט רלוונטי ליסודות העבירה שהוכחתם נדרשת, שהרי על המאשימה להוכיח את עצם התיאום, יהיה אשר יהיה המחיר המתואם. יכולתו של הנאשם להתגונן אינה מותנית, אפוא, בפירוט גובה ההצעות בכתב האישום, וכדברי המאשימה, הנתונים הללו מצויים בחומר החקירה. ולבסוף, ככל שאין בידי המאשימה פרטים מלאים ביחס למכלול המגעים שניהלו ביניהם הנאשמים, רשאית הייתה להשתמש בביטוי "בין היתר", המופיע בסעיף 110 לכתב האישום.

48. ביחס לאישום החמישי הטענה היא שנאשמים 8-9 לא קיבלו דבר בחלוקת חמשת המכרזים נשוא אותו אישום, וכן לא נטען כלפיהם שהגישו הצעת גיבוי. לפיכך טוען בא כוחם כי היה על המאשימה לפרט יותר כיצד היו צד להסדר הכובל. בהקשר זה מבהירה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

המאשימה, ובדין, כי העובדה שאין מיוחסת לנאשמים קבלת דבר כלשהו במסגרת חלוקת המכרזים אין בה כדי לשלול את היותם צד להסדר כובל. סעיף 136ב' לכתב האישום מפרט כי נאשם 8 השתתף בפגישת תיאום במסגרתה חולקו חמשת המכרזים, והמשתתפים בה דנו בהעלאת מחירי מכרזים אלה ובפרטים שונים נוספים. ההשתתפות בפגישה זו, על היבטיה השונים, מהווה, לכאורה, עבירה של צד להסדר כובל.

הפרדת משפטו של נאשם 19

49. נאשם זה מואשם רק באישום החמישי, ובא כוחו טוען כי צירופו לכתב האישום עומד בניגוד לסעיף 87 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. אולם גם אם צירופו נעשה כדין, נכון וצודק יהיה להפריד את משפטו בשל ההכבדה הבלתי מוצדקת כלפיו.

50. עיון בכתב האישום מעלה, כי כמעט כל הנאשמים בתיק מואשמים יחד עם נאשם 19 באישום החמישי. מעורבותו, על פי העובדות המתוארות בו, אינה שולית, ולפיכך, לו יתקיים משפטו בנפרד, תיווצר כפילות מיותרת, ואין כל הצדקה לכך.

אשר לסמכות, סעיף 87 הנ"ל קובע כי ניתן לצרף נאשמים אחדים בכתב אישום אחד בהתקיים אחת משלוש חלופות. אחת מהן היא "אם כל אחד מהם היה צד לאחת מן העבירות שבכתב האישום, בין כשותף ובין בדרך אחרת". כאמור, הרוב המכריע של הנאשמים מואשמים יחד עם נאשם 19 בכתב האישום. לא מן הנמנע, כי גם החלופה השלישית מתקיימת, היינו ש"האישום הוא בשל סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת" (ראו והשוו החלטתו של כב' השופט צ' זילברטל, אז - שופט בבית המשפט המחוזי בירושלים, בת"פ 1256/01 מדינת ישראל נ' יונה כהן, מיום 10.2.03).

בנסיבות אלה, הטענה נדחית.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

הטענה כנגד הפרדת משפטים של נאשמים 14-15 ממשפטו של מאיר רוזנר

51. לטענת ב"כ הנאשמים הנ"ל, יכולתם להתגונן נפגעת באופן ממשי בשל הגשת כתב אישום נפרד נגד רוזנר (עניינו מתברר, יחד עם אחרים, המעורבים אף הם בפרשת הגיזום, בת"פ 13-07-30547, בפני כב' השופט הכהן). כמוסבר על ידי המאשימה, רוזנר עומד לדין בנפרד שכן בכוונת המאשימה להעידו נגד נאשמים שונים בתיק שלפניי, ובכללם נאשמים 15-14. עדותו מרכזית באישומים החמישי והשישי. לא יעלה על הדעת כי המאשימה תיאלץ לעמוד בפני הברירה של ויתור על עדות מרכזית נגד מי מן הנאשמים, או ויתור על הגשת כתב אישום נגד מעורב בפרשה (בג"צ 11339/05 מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 8.10.06). מאחר שהמאשימה נתנה הסכמתה לכך שכל אחד מן הנאשמים בפרשות הגיזום יוכל לעיין ביתר התיקים שהוגשו בעניין זה לבית המשפט, הרי שמשפטו של רוזנר לא יתנהל "הרחק מעינם" של נאשמים 14-15, כנטען על ידי בא כוחם. לא למותר להעיר, כי מתשובת המאשימה עולה שב"כ הנאשמים הנ"ל לא ביקש גישה לתיק המתנהל נגד רוזנר (ואחרים).

טענות נוספות של ב"כ נאשמים 14-15

52. ב"כ הנאשמים הנ"ל טען, בנוסף לטענה הקשורה בהפרדת משפטו של רוזנר, כי חלק מסעיפי האישום העוסקים במרשיו אינם מפורטים מספיק או שנפלו בהם טעויות. כך, למשל, טען כי בכל הנוגע לאישום השישי הנאשם איל ארגוב (נאשם 14) לא הגיש הצעה לוועדת המכרזים ולא הופיע בפני ועדת המכרזים, שכן היה בחו"ל בזמן הרלוונטי. אלא שלטענת המאשימה, ארגוב היה בקשר עם מר רוזנר, והוא זה שהגיש את ההצעה. ארגוב אישר לרוזנר להשתתף בחלוקת המכרזים שבמסגרתה הוא זכה בבאר שבע, ארגוב דיבר עם רוזנר לגבי הגשת ההצעה ולגבי המשא ומתן שהיה עליו לנהל אחר כך מול חברת החשמל. בא כוח המאשימה הוסיף, כי ככל שהדברים אינם ברורים מספיק, יבקש לתקן את כתב האישום על דרך של הוספת פירוט. מכל מקום, המדובר בעניין עובדתי שביירו יעשה במהלך המשפט.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

53. טענה נוספת הייתה שהמקבץ השני של מכרזי הצפון (האישום השישי) פורסם רק ביום 5.5.10, בעוד שפגישת התיאום הייתה עוד בחודש אפריל, ומכאן שלא נעברה עבירה. בהקשר זה השיב ב"כ המאשימה שהקבלנים יודעים מתי עומד החוזה בו הם קשורים להסתיים ומתי אמור לצאת מכרז חדש, ולפיכך אין כל מניעה לעשות תיאום עוד קודם לפרסומו. טענה זו מקובלת עלי, וכמובן שהראיות הכרוכות בסוגיה זו יתלבנו במשפט.

54. הטענה השלישית שנטענה הייתה שבסעיף 199ב' לכתב האישום לא נאמר מתי בדיוק התקיימה השיחה בין רוזנר לבין נאשם 14, ואשר במסגרתה נתן ארגוב את הסכמתו לכך שהחברה שבבעלותו (נאשמת 15) לא תיגש לחמשת מכרזי הצפון. היינו, האם התקיימה השיחה לפני המועד האחרון לרכישת מסמכי המכרז או לאחריו. ב"כ המאשימה הסכים שכתב האישום אינו מפורט כראוי בעניין זה, וביקש שהות לבדוק את חומר החקירה, בדיקה שבעקבותיה, מן הסתם, תגיש המאשימה בקשה לתיקון כתב האישום. יובהר, כי סוגיה זו קשורה באחריותו האישית של נאשם 14 לעבירה של הסדר כובל, ואינה משליכה על אחריות החברה או על אחריות נאשם 14 לפי סעיף 48 לחוק ההגבלים העסקיים.

סיכום

55. הטענות המקדמיות של כלל הנאשמים נדחות. חלקן - נדחו לגופן. חלקן - ליבון וההכרעה בהן נדחתה לאחר שמיעת ההוכחות.

כפי שהוחלט בדיון שהתקיים ביום 11.3.14, ישיבת מענה ודיון לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי תתקיים ביום 4.5.14, החל מן השעה 10:00.

המזכירות תמציא את העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט"ז אדר ב תשע"ד, 18 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18291-12-12 מדינת ישראל נ' בלוא ואח'

תיק חיצוני:

נאווה בן אור

נאווה בן אור, שופטת